TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Mùa Xuân của Mẹ

ISSN: 2734-9195 16:55 26/02/2026

Với tôi, hạnh phúc không ở đâu xa. Hạnh phúc là được lớn lên trong vòng tay mẹ, nơi mùa Xuân của mẹ đã hóa thành mùa Xuân của đời tôi, còn nguyên vẹn, chưa bao giờ nhạt phai.

Mỗi khi xuân chạm ngõ, tôi lại nghĩ nhiều hơn về **hạnh phúc**, thứ được chắt lọc từ những mùa Xuân đã đi qua trong đời mẹ. Tôi lớn lên trong vòng tay yêu thương trọn vẹn của mẹ, nhưng chỉ khi hiểu chuyện, tôi mới nhận ra phía sau sự trọn vẹn ấy là biết bao điều mẹ đã âm thầm hy sinh.

Hình minh họa. Nguồn: Internet

Ngày bé, niềm vui Tết của tôi giản dị lắm, là bộ quần áo mới còn thơm mùi vải, đôi dép xinh xắn và những bước chân tung tăng đi chơi cùng bạn bè hàng xóm. Còn với mẹ, Tết lại bắt đầu bằng những bận rộn hơn thường lệ, hết lo toan này đến lo toan khác.

Tôi nhớ một buổi sáng giáp Tết, mẹ dắt tôi ra chợ. Chợ đông nghịt người, hoa đào, hoa cúc, hoa lay-ơn đua nhau khoe sắc. Mùi bánh mứt ngọt lịm, mùi lá

dong xanh tươi, mùi nhang mới thơm dịu... hòa quyện thành hương vị rất riêng của phiên chợ Tết quê. Tiếng rao, tiếng cười nói, tất cả tạo nên bầu không khí rộn ràng. Mẹ dừng lại trước một sạp nhỏ, cầm lên đôi dép nhựa màu xanh rồi hỏi tôi có thích không. Tôi gật đầu ngay, bởi trong ý nghĩ của tôi, màu xanh da trời là màu của sự **bình yên**.

Hình minh họa chợ Tết quê. Nguồn: Internet

Về đến nhà, tôi mang đôi dép mới chạy khắp sân, bước chân nhẹ bẫng trong niềm háo hức trẻ nhỏ. Nhưng khi cúi xuống, tôi thấy chân mẹ vẫn mang đôi dép cũ quen thuộc. Quai dép đã sờn, những miếng vá chồng lên nhau, màu nhựa cũng đã úa theo thời gian.

Chiều hai mươi bảy **Tết**, bếp nhà tôi đỏ lửa nấu bánh chưng. Mẹ ngồi bên bếp, hơ nóng lưỡi liềm áp vào quai dép bị rách. Khi nhựa mềm ra, mẹ khéo léo đặt đè lên miếng nhựa khác, ép chặt, chờ nguội. Đôi tay mẹ chậm rãi, cẩn thận như đang vá lại một điều gì rất quý, ánh lửa bập bùng hắt lên khuôn mặt mẹ, hiện rõ dấu vết nhọc nhằn.

Vì còn nhỏ, tôi chưa hiểu hết ý nghĩa của những miếng vá, mãi sau này mới thấm thía: mẹ không chỉ sửa một đôi dép, mà đang chắt chiu từng đồng tiền để dành phần tốt đẹp hơn cho con.

Năm tháng trôi qua, tôi lớn lên trong cảm giác đủ đầy từng ngỡ là điều hiển nhiên. Đến khi nhìn lại, tôi chợt hiểu cuộc sống hôm nay không tự nhiên mà có. Nó được đánh đổi bằng những ngày mẹ thức khuya dậy sớm, bằng đôi dép cũ

bền bỉ theo chân mẹ, bằng thói quen luôn nhường phần hơn cho con, và cả những mùa Xuân mẹ chưa từng giữ riêng cho mình

Với tôi, hạnh phúc không ở đâu xa. Hạnh phúc là được lớn lên trong vòng tay mẹ, nơi mùa Xuân của mẹ đã hóa thành mùa Xuân của đời tôi, còn nguyên vẹn, chưa bao giờ nhạt phai.

Tác giả: **Trà Bình**